

[Gregersen.]

Denne nedsættelse udgjorde et efter datidens forhold stort beløb, 12 mill. kr. Det skal dog tilføjes, at for at bøde lidt på dette tab forhøjede man tolden på en del luksusvarer, tobak, cigarer, frugt, vin og spirituosa, til et beløb af 3½ mill. kr. og lidt stempelafgift. Dengang kritiserede socialdemokraterne og de radikale meget stærkt, at Vilhelm Lassen ikke gik videre, at der ikke kom yderligere nedsættelser på forbrugsvarer. Den gamle Sigvald Olsen, som dengang var socialdemokratiets ordfører, tog et bestemt eksempel frem, kaffen, og udtalte, at her skulle tolden ikke nedskæres med et vist beløb, men den skulle fuldkommen slettes. Hvad mening var der i, sagde han, at hver gang der i en arbejderfamilie skænkedes så og så mange kopper kaffe op, skulle der betales så og så mange dele af en øre i skat. Jeg nævner det som sagt for at belyse den sørgelige ændring i indstillingen overfor de små i samfundet.

Jeg har ønsket at pege på forskellen på det, der skete dengang, og det, der skete ved de store forlig. Det er naturligvis sørgeligt, at venstre er gledet over til disse højrestandpunkter, som de bekæmpede, før de kom til magten, og som også deres finansminister gik imod, da han foreslog nedsættelse af toldsatserne, men det kan jo politisk ikke spille større rolle i dag med den mandatfordeling, som findes i rigsdagen. Nej, det forfærdelige er, at det parti, der havde Sigvald Olsen til ordfører, og som så voldsomt gik imod de indirekte skatter og imod at vælte byrderne over på de små, man sagde dengang „arbejderklassen“, er gået samme vej som venstre. Socialdemokratiet har ikke alene accepteret de indirekte skatter, men vist, at de er parat til at gå i spidsen med en almindelig omsætningsafgift. Hvad har socialdemokratiet egentlig tilbage af sit gamle program: økonomisk frigørelse af arbejderklassen og andre små i samfundet? De var fra første færd imod told, imod indirekte skatter og imod, hvad der ikke kommer denne sag ved, den tvungne værnepligt. Jeg spørger: Hvad er der egentlig tilbage? De undlod helt indtil 1913—14 at stemme for finansloven, fordi der fandtes en hel række bevillinger, som de ikke kunne give deres tilslutning til. Man vil kunne forstå, hvis socialdemokratiet ikke er videre

glad for at skulle mødes med sine vælgere nu ved det kommende valg.

Det kunne synes lidt mærkeligt, at man har sat fire skattelovsforslag og forslaget om børnetilskud til behandling under eet, men der skal nok være en hensigt dermed. Det kunne være den at nøde ærede medlemmer til at drage sammenligninger mellem de indtægter, der menes at være store nok til at kunne bære skatter, og de indtægter, man mener er så små, at der må ydes børnetilskud, for at familien kan have en rimelig levestandard. Man ser da ved en sådan sammenligning, at skatteloven siger, at blot man har 2 000 kroners indtægt, så har man evne og pligt til at betale skat, medens man på den anden side mener, at en skatteyder med 20 000 kr.s indtægt ikke kan forsørge sig og sine, medmindre han får børnetilskud. Altså man giver udtryk for, at på 2 000 kr. må der kunne blive så meget tilovers, at der kan betales skat, medens man samtidig er af den opfattelse, at manden med den 10 gange så store indkomst skal have tilskud. Ser det ikke temmelig urimeligt ud? Mon ikke tiden nu var inde til at hæve det skattefrie beløb betydeligt? Det naturlige ville være at gøre i alt fald eksistensminimet skattefrit, og helt inkonsekvent er det på samme tid, som de 2 000 kr. foreslås som undergrænsen for indkomstskat til staten, at give børnetilskud op til 20 000 kr.s indtægt. Det vil jeg iøvrigt tro at det kommende udvalg vil kunne bringe i et fornuftigere leje.

Jeg har noteret mig, at finansministeren har foreslået en forhøjelse af den skattefrie indkomst fra 1800 kr. til 2000 kr., men af 2000 kr. kan ingen leve i dag, så det kan vel ikke være det sidste ord i denne sag. Jeg har tidligere haft lejlighed til at tale med om børnetilskud. Det skete, da socialdemokratiet foreslog at indregne skotøjsrabatten i børnetilskuddet. Vi kunne ikke dengang gå med til at yde det til indtægter til op til 20 000 kr. Socialdemokratiets ordfører, det ærede medlem hr. Hans Knudsen, havde iøvrigt forud erklæret sig villig til at nedsætte grænsen. Der skulle således være nogen forudsætning for at ordne dette spørgsmål på en i alt fald mere fornuftig måde, helst naturligvis ved at man sætter skatterne på de varer, som folk skal købe, ned. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at retsforbundet ønsker tilskudsordningerne for rugbrød, mælk og